

El Pocets és el cim escollit per a vèncer i per tant ens encaminem vers el Port de Guistau fins l'indret conegut com el Forau de la Paül, l'únic accés per l'empinat pendent sud, a l'esquerra en direcció al Port. Passem el Forau, que és un estret corredor, i remuntem fins a un petit collet tot seguint un corriol ple de fites (pilonets de pedres marcant el camí). Ací s'entra a la Coma de la Paül, albirant-se la seva grandiosa gelera que comença a pocs metres d'on som i també el Coll de la Paül, el nostre objectiu, situat entre el pic de Bardamina (3.079 m.) a l'esquerre i l'extrem nord de la cresta "somital" del Pocets, a la dreta; cresta, que es divideix abans del coll per anar vers aquest i per seguir paral·lelament la Coma, formant el vessant oest, destacant-hi els cims dels "Gemelos" (3.160 m.), i al perdre alçada, donar lloc al Port de Guistau. El vessant est, és una prolongació del cim de Bardamina.

Pujant per la neu, s'arriba al coll (3.090 m.) i es descobreix a la dreta la característica forma de la paret final del Pocets, un rectangle immens que s'aixeca de sobte de la part final de la gelera, també de Pocets. S'entra ara a la capçalera de la Vall d'Eriste. La paret té una única via per la xemeneia central a la qual s'hi arriba travessant la gelera en diagonal fins on la neu puja més amunt. La xemeneia és una grimpada fàcil però molt descomposta per la qual cosa es recomana a inexperts una corda. Al final de la xemeneia, és la cresta somital que es segueix en direcció sud fins el punt més alt; es aèria però fàcil. Cal dir també que es pot pujar al Pocets, a part de per Viadós per la carena sud, remuntant, sempre caminant, l'Esquena de Pocets.

Som al cim, ho hem aconseguit, estem contents sobretot després d'alguna caiguda per la neu i l'aterratge de grollers rocs pel clatell pujant per la xemeneia, sempre sense perill. És realment encoratjador sentir les pedres del cim sota els peus i més quan ha costat tant d'arribar-hi. El possible premi pot ser molt bé la panoràmica que tenim, encara que és un pèl tard, mig dia, i les boires ja han pujat força. Es veuen en primer terme, les Valls d'Eriste, Estós i Viadós (totes parcialment); en segon, els massissos de Cottiella al sud, Cerler i Maladetes al est, Perdiguero, Gourgès Blancs i Bachimala al nord, i les Tres Soroses junt amb Ordesa al oest. El Pocets és un cim aïllat, la seva alçada i el fet d'estar separat de la cadena central (la línia divisòria d'estats), són el motiu. La boira ens tapa quelcom del citat, però es dedueix entre blancs núvols la seva presència.

Llarga estona restem al cim, però el risc d'una tempesta ens fa veure la necessitat de baixar; la devallada és pel mateix lloc de la pujada, només varia la rapidesa, aconseguida, aquesta, gràcies sobretot a llargues tirades de "piolet ramage". Un cop al campament fem plans per demà; els companys que tenen més dies de